

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos
4 a klasės mokinės

Eglės Motiejūnaitės

EILĖRAŠČIAI

Eglė Motiejūnaitė

Laivai

Laivai plaukia
Su paukščiais burėse.
Vis į krantą:
Į lizdą, namus.

Kas pavasarį
Einame, žiūrime
Ar įžengs mylimi
Pro vartus.

Pro vartus,
Nuramstytus, pasvirusius.
Į kiemus
Su ramunių žiedais.

Ar pargriš
Taip seniai pražuvę?
Ar ateis
Pakalbėt su javais?

Taip pračina mums
Žiemos ir vasaros,
Kuklūs rudenys, kol antai
Vieversėliui pirmam sučiulbus,
Pasirodo pirmieji laivai.

Eglė Motiejūnaitė

Su žuvim kartu ant ledo.
Su drugiais prie tavo lauko durų.
Su žiogais po tavo langu.
Ar su saule virš galvos.

Į tą patį veidą,
Vien į tavo veidą žiūrim.
Ir nežinom, kuo mes tikim,
Bet galvojam, kaip gyvent.

Su rasa ant mano veido,
Su tyla ant tavo lūpų,
Su namų dvasia ant stogo
Ir su varnom ant laidų.

Į tą pačią žolę.
Į tą pačią balą griūnam.
Ir nemanom, kad išlipsim,
Bet tikėkim, kad suras.

Su visais, kuriems vistiek.
Su tais, kuriems jau metas.

Eglė Motiejūnaitė

Debesys

Pro debesis debesis debesis.
Delnai sklidini debesų.
Tu pasemi, pakeli debesį
Kaip pasaką iš ežerų.

Vienintelę man dar suprantamą.
Vienintelę su debesim.
Vienintelę, turinčią paslaptį.
Ir galinčią būti viltim.

Į dangų iš delno, iš ežero,
Paleisdamas juos pamiršti.
Kad debesis šis tas neatrasto.
Kad jie visados atviri.

Jie plauks paskui mus per laukymę.
Ir pasakos tavo sapnus.
Kalbės, kad mes dar tik užgimę.
Net naktį parves į namus.

Ak, debesis debesis debesis...
Kas bus, kai atūbaus žiema?
Ar rasite mus ten, kur ežeras?
Ar vesite ten, kur aušra?

Eglė Motiejūnaitė

Alyvos

Jų kvapo sklidas Rojus.
Jų žiedeliai tyru prastumu
Tyliai krinta ant trobos stalo
Ir mažiems angelams ant sparnų.

Jų šaknis dirvoje, šakos sodžiuj,
Jų žiedeliai, jaunos plaukuose,
Vertesni užu dvaro rožę,
Jauno skintą šešėlius nakčia.

Pro sunkias langines plaukia sapnas.
Su tyru penkialapiu glėby.
Pasakyki žiedeliui norą
Ir išsaugok stebuklą širdy.

Šianakt sodžiuj alsuoja alyvos.
Šnabžda burtus... Lapeliai menki
Renka rasą ir varvina pievą,
Kad braidytų vaikeliai basi
Ir užaugę, išlakstę po vieną
Vis nešiotų alyvas širdy.

Eglė Motiejūnaitė

Po aukštu dangum

Po aukštu dangum sėdi vaikas.
Po aukštu, bet nespalvintu.
Paletę ištrynė laikas,
Po pievą spalvos draikos.

Po langu rymo tėvas.
Po langu – nusenusi kriaušė.
O kriaušėj baltos baltos
Pražydušios motinos rankos.

Į žemę įaugusios kojos
Ir akys pakeltos į dangų.
Po aukštu dangum sėdi vaikas
Ir tėvas rymo po langu.

Žiedai nepaliaujamai krinta.
Į delnus, į baltą rankele.
Po kriaušė balta stovi laikas,
Po aukštu dangum spalvos draikos.

Eglė Motiejūnaitė

Poetams

Po dangum tiek daug poetų –
Kaip vabalų po samanom.
Ir paukščių kaip eilėraščių
Padangėj ir galvoj.

Poetai kuria grožį,
Mėnulį, jūrą, gėrį...
Po jų kalbų tenori
Pavirsti į eilėraščių.

Pabūt žole po kojom,
Žvaigžde virš ilgo kelio.
Iškrist sniegu ant delno
Ir pataisyt pasaulį.

Eilėm pakelti žmogų,
Sujaudinti širdis,
Paklausti voro norų
Ir savo išsakyti.

Eilėraštis poetui – ne žemė,
O dangus.
Pakilkime į orą ir siųskime
Žodžius!

Žmonėms, kurie neturi
Vilčių ant liūdno stalo.
Žvėrim, kurie atėmę,
Nesijaučia praradę.

Vaikam, kurie gyvena,
Kaip Dievas juos sukūrė.
Poetams, kad rašytų mums –
TV kultūrai.

Eglė Motiejūnaitė

Dovana

Gerai, gerai,
Padovanosiu saulę.
Kaip baltą tigrą
Kauno Zooparkui.

Tebūna ji
Šis tas dar nematyto.
Tebūna ji
Gamtos apgaule.

Na nebijok,
Juk tai lyg vėjas:
Paliečia delną švelniai
Švelniai.

Nusisukai –
Ir ji praėjo.
O tu likai –
Perpūstas vėjo.